

РЕШЕНИЕ

№ 24820

гр. София, 26.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 07.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **10354** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84 ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/. Образувано е по жалба от А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], а адрес [населено място], ж.к Н. 2, [жилищен адрес] срещу Решение №10510/03.10.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение поради нарушение на материалния закон и административнопроизводствените правила при издаването му. Сочи се, че административният орган не е взел предвид конкретните причини за напускането на С. от страна на жалбоподателя, както и региона на С., в който той ще бъде върнат, ако не му бъде предоставена международна закрила. Твърди, че в страната му по произход има сериозни опасения за живота и сигурността му. По същество иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Сочи, че жалбоподателят не отговаря на изискванията на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Твърди, че искането на бежанец за предоставяне на бежански статут се базира на икономически съображения. Моли съда да отхвърли жалбата.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди

доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

А. А. А. е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ОК-13-2215/02.11.2023 г. по описа на РПЦ – С. до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС.

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л. 107/.

На 29.05.2024 г. е проведено интервю с чужденеца, за което е съставен протокол /л.65/. Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е напуснал С. през септември 2023 г. поради икономическата криза и военните там действия, при които брат му е бил ранен. Прямо самия жалбоподател в С. не е оказвано насилие. Чужденецът останал да пребивава в Турция за два месеца, където са му дали документ, който приличал на бяла карта, но не бил кимлик, и в следствие са му отказали са му да остане в страната. Заминал нелегално за България. Твърди, че при попълване на регистрационния лист е подал невярна информация относно името си, за да помогне на непозната жена, с която е пътувал от Турция. Изложил е твърдения, че иска да подсигури семейството си, което е останало в С., Р..

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 18 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната обстановка в С.. Разгледани са провинциите И., Х. и Х. и Р., откъдето е жалбоподателят. Посочено е, че в провинцията му по произход се наблюдават спорадични актове на насилие, но броят на гражданските жертви значително намалява. Към май 2022 г. там пребивават почти 160 хиляди вътрешно разселени лица.

Производството е било прекратено с решение № 2345 от 08.02.2024 г. на заместник – председателя на ДАБ при МС, на основание чл. 77, ал. 1, във връзка с чл. 15, ал. 1, т. 1-4 от ЗУБ.

На 09.05.2024 г. А. А. е подал молба с рег. № УП 22685/ 09.05.2024 г., в която моли за възобновяване на производството по предоставяне на закрила.

Въз основа на горните данни е изготвено становище с предложение да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут по молбата на А. А..

С Решение №10510/03.10.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС на А. А. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

След анализ на заявените от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В решението е посочено, липсват данни за осъществено спрямо него преследване, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Лицето не е направило изявления за „преследване“ по смисъла на чл.8, ал. 4 от ЗУБ, свързано с нарушение на основните права на човека или съвкупност от действия,

водещи до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Лицето не заявява спрямо него да са предприети такива действия от официалните власти на С..

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е прието от органа, че към момента на издаването му не е налице вътрешен или международен конфликт на територията на цялата страна. В решението е изложено, че положението в Р. е несигурно и напрегнато, но не достига степен на безогледност.

С оглед на всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението на административния орган е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея, като за предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия и недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването от недържавните субекти. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по

дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Спрямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. Необходимо е да се уточни, че страхът от евентуално наказание поради отклонение от военна служба, не може да бъде определено като преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ / в този смисъл Решение № 10335 от 11.07.2011 г. на ВАС по адм. д. № 6498/2011г. /Правилно административният орган е приел, че в бежанската история на чужденеца не са налице елементите от предвиденото в чл. 8 ЗУБ „основателно опасение от преследване“ и не са налице предпоставките за предоставяне на лицето на статут на бежанец.

Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

Органът е направил преценка в решението си дали са налице обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т.3 от ЗУБ – тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква

"в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. При своята преценка административният орган е взел предвид данните от справка за С. и по-точно относно провинциите И., Х. Х. и Р., където е местоживеенето на жалбоподателя. В същата е посочено, че в Р. се наблюдава намаляване на цивилните жертви, като за периода август – ноември 2023 г. има една жертва. Към май 2022 г. там пребивават почти 160 хиляди вътрешно разселени лица. Справката сочи, че в разглеждания район атаките представляват спорадични актове на насилие и не представляват въоръжен конфликт със степен на безогледно насилие. При задълбочен анализ на предоставените в справката данни органът правилно е заключил, че не са налице достатъчно основания да се смята, че спрямо заявителя само на основание неговото присъствие в държавата по произход, и по-точно провинцията Р., той би бил изправен пред реален риск от заплахата. Правилно органът е преценил, че с оглед конкретната бежанска история мотивът на жалбоподателя за напускането на С. е стремежът към по-добър живот. Изводът може да бъде подкрепен от факта, че семейството на А. А. – съпругата и двете му деца, е останало в С., а не е напуснало заедно с него.

В този смисъл са неоснователни възраженията, изложени в жалбата, че анализът на обстановката в С., извършен от административния орган, е само формален и не кореспондира с личната бежанска история на жалбоподателя и че лицето е било жертва на актове на насилие и се страхува за живота и сигурността си в С.. Според настоящия съдебен състав, са неоснователни и съдържат съществени противоречия.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от 24.09.2024 г. на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение №10510/03.10.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: